

ELŐFIZETÉS

HELYBEN:

Egy évre 24 korona.
Egy hónapra 2 korona.

VIDÉKEN:

Egy évre 28 korona.
Egy hónapra 2 k. 40 f.

HIRDETÉSEK:

4-basáros petit sor egyszer 20 fill.
minden következőnél 16 fillér.

Nyiltér petit sora 40 fillér.

ARADI KÖZLÖNY

POLITIKAI NAPILAP.

SZERKESZTŐSÉG:

Aradi és csanádi egyesült
vasutak palotájában.
TELEFON-SZÁM: 357.

KIADÓHIVATAL:

Aradi Nyomda Részvény-
Társaság.
József főherceg-ut 22. sz.
TELEFON-SZÁM: 151.

Arad, 1909.

FELTÖLTŐ SZERKESZTŐ:
STAUBER JÓZSEF.

Vasárnap, június 13.

Mai számunk főbb közleményei:

- A begyaljai motoros közgyűlése.
- A Weltzer-utcai iskola építési pályázata.
- Sulyos vádak egy törvényszék ellen.
- Harc a piac körül.
- Önagysága karkötője.
- Méray-Horváth.
- Legyen a neved Pinkász!
- Érettségi botrány a belényesi gimnáziumban.
- A Henrik herceg túra-utja.
- Kapunyitás a szinkörben.
- A pálinka áldozatai.
- Teljes megegyezés a Spitzer-hagyaték ügyében.

Arad és Ujarad.

Arad, június 12

Az országos politikában tehát visszatért oda, ahonnan kiindultak, a kormány végre is kénytelen ráfanyalodni, amitől annyira fázott és buzódzott, a választói reformjavaslat tárgyalására és törvénybe iktatására. Ettől nincs menekvés, meg kell lenni és meg kell a végzetes ugrást a sötétben tenni; ennek a jegyében lépett a koalíció a hatalomra, ebben született a mostani kormány, ebben élt és ebben fog — ha muszáj — meghalni. A legnagyobb baj, hogy a megvalósításának még lapelveire nézve sem értenek egymás között egyet. Az iránt ugyan nincs kétség, hogy a reformot a magyar szupremácia fentartásával kell megcsinálni, de az ezt biztosító utak és módok megválasztásában igen is nagyok az eltérések. Az alkotmánypártiak, élükön magával a belügyminisz-

terrel, a plurális szavazati intézményének megvalósítása mellett, a vagyonszámba osztatlan és az intelligenciának óhajtanak a többséget és így a magyarság uralmát biztosítani, míg ellenben a függetlenségiiek a széles néprétegeket akarják pártjuk érdekében a hatalomra juttatni s azért hangoztatják Justh-tal együtt az általános, titkos, községenkénti választást és a magyar választók többségét a választó kerületek célirányos kikerekítésével remélik biztosíthatni. És minthogy ezek az elmentések megfelelő kompromisszum nélkül kiegyenlítő nem lesznek, biztosra vehető, hogy a választókerületek, megviek és egyes törvényhatósági területek új beosztásának nagy arányú munkája — melyről már azelőtt is többször komolyan szó volt — küszöbön áll.

Ezt a kínáló alkalmat kellene most egy szívós eréllyel és kitartással indított ügyes akció kapcsán kihasználni oly irányban, hogy Ujarad községe, melyet az épülő vashíd forgalmi tekintetben úgy is Arad kiegészítő részévé tett, közigazgatásilag is Aradhoz csatoltassék. Nyitott ajtón kopogtatnánk, ha behatóbb érveléssel akarnók igazolni ezen egyesítésnek politikai, sőt erkölcsi jogosultságát és szükségességét. Hiszen abszurdum és csak nálunk érthető és előfordulható mulasztás, hogy az ujaradi ember nem a tőle pár száz lépésnyire fekvő Aradra, hanem a fél napi járásnyira eső Te-

mesvárra kénytelen az ő törvénykezési, adóügyi s egyéb a mindenféle hatóságoknál intézendő ügyeiben elfáradni és hogy egy község, mely boldogulását, egész existenciáját egy vele összetartozó város forgalmának köszönheti, nem vesz egyuttal részt ezen város terheiben. Sőt — miként az utóbbi napokban kialakult viszonyok mutatják — határozottan kárára van az anyavárosnak ez a területi és forgalmi közösség a politikai és közigazgatási egyesítés nélkül és ha az épülő vashíd által a térbeli akadályok és távolságok végkép megszűnnek, egyenest tarthatatlan állapotok fognak támadni.

Mindenki érzi és tudja, hogy a fölmerült és még mindig egyenlő mértékben fönálló piaci válság és az annak nyomában járó drágaság direkte erre a visszas helyzetre vezethető vissza és ez végleg és gyökeresen meg sem lesz szüntethető mindaddig, míg Ujarad az ő különleges, mondjuk természetellenes helyzeténél fogva Aradot tetszés szerint megadóztatja, sőt kiéhezteti.

Látnivaló, hogy annyi mindenféle érv és erősség szól Ujaradnak Aradba való bekebelezése mellett, hogy épen nem volna nehéz a legmesszebbmenő és leghatékonyabb agitációt ez irányban megindítani; annyival is inkább, mert a mostani kormánynak és többségében függetlenségi parlamentnek van érzéke ahhoz, hogy a vértanuk

Magdolna házassága.

Irta: Honthy István.

I.

Magdolna tivenhét éves volt, mikor az anyját elvesztette. Az apját alig ismerte, mert ő még gügyögő kisleány volt, mikor az meghalt. Még pedig tudósorvadásban halt meg és Magdolnát ezerféle féltő gond között nevelte fel az anyja, nehogy az apjától öröklött betegség még idő előtt letörje.

És bizonyára ez a nevelés okozta nagyrészt, hogy Magdolna csenevész, gyöngy, fejletlen leánya hatását tette még tizenhat éves korában is a figyelmes szemlélőre, s mikor az anyját eltemette, rokonai szomorúan gondolták, hogy talán ő is nemsokára oda kerül szülei mellé a családi kriptá sötét üregébe.

Pedig Magdolnáért kár lett volna.

Tekintélyes vagyon maradt rá a szüleitől, s ha akart volna, mindjárt a gyászév letelte után férjhez mehetett volna.

De nem akart. Sőt nem is gondolt egyáltalán a férjhezmenetelre. Anyja is egészen elzárkózott vele a világtól, rokonain kívül más ismerőse nem volt, s most egyedül maradván, teljes elhagyatottsága szomorú érzetében nem gondolt másra, csak arra, hogy nyugodt otthona legyen.

Hogy meghuzhassa magát valahol, va-

lamelyik rokonánál, s ott csendesen éldéghessen.

A rokonok ez elhatározását egyhangulag helyeselték. De abban már nem tudtak megegyezni, hogy Magdolna melyiküknél húzódjék meg és folytonos versengés volt közöttük miatta.

Mert hiszen mindnyájan arra szánták Magdolnát, hogy egy-két év alatt ott nyugodjék a

